

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **R. W.**, zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem, se sídlem Praha 5, Symfonická 1496/9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, adresa pro doručování Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21.1.2014 čj: MV-135571-4/VS-2013

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21.1.2014 čj: MV-135571-4/VS-2013 **s e z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Lubomíra Müllera, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra vnitra, jímž byl zamítnut jeho rozklad podaný proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru sociálního zabezpečení ze dne 1.10.2013, č.j.: OSZ-73764-3/M-Ht-2013, kterým nebyl

žalobci přiznán jednorázový příspěvek ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb.

V odůvodnění ministr vnitra zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že odškodnění podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. má charakter jednorázového příspěvku jako náhrada mzdy za dovolenou, na kterou by vznikl nárok, pokud by byly oprávněné osoby v řádném pracovním poměru. Proto uvedené nařízení konstatuje, že se příspěvek vztahuje pouze na státní občany České republiky, kteří byli nezákonně zbaveni osobní svobody v době od 25.2.1948 do 29.12.1989 a kteří byli za toto nezákonné zbavení osobní svobody odškodněni. Jako klasický příklad je uváděno odškodnění za výkon trestu odnětí svobody, kdy k odškodnění došlo na základě zákona č. 119/1990 Sb.

Podle ministra vnitra novelou ust. § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. byl rozšířen okruh oprávněných osob s nárokem na poskytnutí příspěvku rovněž na státní občany České republiky, kteří byli zařazeni do silničních praporů ženijního vojska, pomocných technických praporů a vojenských báňských oddílů, uvedení v § 18 zákona č. 87/1991 Sb., pokud jim byl za zařazení ve vojenském táboře nucených prací přiznán zvláštní příspěvek k důchodu podle ust. § 5 zákona č. 357/2005 Sb. nebo nárok na odškodnění podle jiného právního předpisu vydaného k provedení § 8 odst. 1 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, ve znění zákona č. 220/2011 Sb., např. nařízení vlády č. 102/2002 Sb.

Na základě dostupných materiálů a sdělení Ministerstva obrany ze dne 11.9.2013, č.j.: 0112/052/2013-1027 došel ministr vnitra k závěru, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno v souladu s nařízením vlády č. 135/2009 Sb.

Z dostupné archivní dokumentace podle ministra vnitra vyplývá, že žalobce vykonával od 1.11.1953 základní vojenskou službu u 63. PTP, dnem 16.1.1954 byl přemístěn k 59. technickému praporu, mimo činnou službu byl propuštěn dnem 22.12.1955. Ze spisové dokumentace však bylo prokázáno, že žalobce nikde není označen za politicky nespolehlivého, a proto nesplňuje základní podmínku pro uplatnění práva na mimosoudní rehabilitaci podle ust. § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. a současné podmínky pro přiznání jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009.

K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s RMO, ministr vnitra uvedl, že pokud žalobce argumentoval tím, že službou v PTP se rozumí podle bodu 14 přílohy č. 1 RMO ze dne 13.12.1992, též služby bývalých vojáků PTP nástupních ročníků 1951, 1952 (výjimečně 1953), kteří byli označeni jako politicky nespolehliví a podle rozkazu nastoupili službu k útvarům uvedeným v ust. § 18 zákona č. 87/1991 Sb., do propuštění z činné služby, nejdéle pak do 31.12.1994, je nutné konstatovat, že nelze upřednostňovat vnitřní právní předpisy před úpravou definovanou v zákoně, tj. v právní normě vyšší právní síly. Každopádně podle ministra rozhodující je ta skutečnost, že poukazované ustanovení, resp. citovaný právní předpis řešil problematiku odškodňování poškození zdraví, popř. úmrtí občanů zařazených do vojenských táborů nucených prací ve smyslu ust. § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. a z toho vyplývajícího možného zařazení jednotlivců k těmto útvarům.

Ministr vnitra se ztotožnil s prvoinstančním rozhodnutím, na základě kterého nebyl žalobci přiznán jednorázový příspěvek podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný není v řízení podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. oprávněn kádrovat žalobce a hodnotit, zda byl či nebyl politicky nespolehlivý. Dle jeho názoru je podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. podstatné, zda žadatel předložil rozhodnutí vydané podle nařízení vlády č. 102/2002 Sb. nebo podle zákona č. 357/2005 Sb.

V daném případě žalobce předložil rozhodnutí Ministerstva obrany ČR, VÚSZ ze dne 13.5.2002 č.j. 104479 o tom, že mu bylo za 14 měsíců služby ve VTNP přiznáno 8.750,- Kč a tím má žalobce za to, že svůj nárok na jednorázovou částku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. prokázal a veškeré další úvahy žalovaného jsou dle jeho názoru právně nevýznamné. Přitom odkázal na rozsudky Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ad 23/2011, 3 Ad 3/2012, 11 Ad 1/2012, 5 Ad 22/2012.

Měl rovněž za to, že rozhodnutí ministra vnitra a jeho výklad práva jsou v přímém rozporu s tím, jak se má postupovat při aplikaci právních předpisů, které směřují k nápravě křivd způsobených za minulého režimu. Odkázal na právní názory uvedené v nálezech Ústavního soudu ze dne 12.3.2001 sp. zn. II. ÚS 187/2000, ze dne 2.6.2008 sp.zn. I. ÚS 605/03, ze dne 1.12.2005 sp.zn. II. ÚS 290/05, ze dne 6.12.2005 sp.zn. I. ÚS 565/03, ze dne 28.6.2007 sp.zn. I. ÚS 712/05, ze dne 26.10.2007 sp.zn. I. ÚS 2366/07.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný mimo jiné uvedl, že orgány Ministerstva vnitra při rozhodování o jednorázovém příspěvku žalobce hodnotily všechny předložené důkazy podle své úvahy, přitom pečlivě přihlížely ke všemu, co ve správním řízení vyšlo najevo včetně toho, co uvedl účastník řízení. S odkazem na čl. 79 odst. 1 Ústavy České republiky žalovaný konstatoval, že ve věci bylo rozhodováno pouze v mezích zákona č. 87/1991 Sb. a nařízení vlády č. 135/2009 Sb. V rámci této právní úpravy nepřísluší Ministerstvu vnitra ani ministrově vnitra v meritu věci jakýmkoli způsobem použít institut správního uvážení a rozhodnout tak odchylně od této úpravy.

Poukázal současně, že odkazy na rozsudky Městského soudu v Praze se týkaly věci, v nichž soud aplikoval ust. § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. účinného v době od 1.1.2010 do 30.12.2011, tj. posuzoval podmínky nároku na poskytnutí jednorázového příspěvku za nezákonné zbavení osobní svobody. Za ve věci nerelevantní měl i nálezy Ústavního soudu, na které odkazoval žalobce.

Navrhl žalobu zamítnout.

Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty : žádost žalobce o poskytnutí jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. ze dne 10.6.2013, potvrzení vojenské správy ze dne 27.10.1999, rozhodnutí Ministerstva obrany ČR, Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 13.5.2002 č.j.: 104479, rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení v Praze ze dne 30.3.2006, sdělení Ministerstva obrany ze dne 11.9.2013 č.j. 0112/052/2013-1027, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru sociálního zabezpečení ze dne 1.10.2013 č.j. OSZ-73764-3/M-Ht-2013, rozklad žalobce ze dne 16.10.2013, žalobou napadené rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21.1.2014 č.j.: MV-135571-4/VS-2013.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

V předmětné věci jde o posouzení otázky, zda nařízení vlády č. 135/2009 ve znění do 25.9.2014 dopadalo na případ žalobce.

Jak bylo taktéž již uvedeno v rozsudech zdejšího soudu sp.zn. 10 Ad 23/2011, 11 Ad 1/2012 a 5 Ad 22/2012 nápravu křivd způsobenou komunistickým režimem (soudní rehabilitaci) realizoval s účinností od 1.7.1990 zákon č. 119/1990 Sb., jímž byly jednak přímo ze zákona ve vymezených případech zrušeny odsuzující soudní rozhodnutí, a který umožnil přezkoumání případů osob takto protiprávně odsouzených v důsledku porušování zákonnosti na úseku trestního řízení a odstranění nepřiměřené tvrdosti v používání represe.

V oblasti mimosoudní nápravu křivd, resp. „zmírnění následků některých majetkových a jiných křivd vzniklých občanskoprávními a pracovněprávními úkony a správními akty, učiněnými v období od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 (dále jen "rozhodné období") v rozporu se zásadami demokratické společnosti, respektující práva občanů vyjádřená Chartou Organizace spojených národů, Všeobecnou deklarací lidských práv a navazujícími mezinárodními pakty o občanských, politických, hospodářských, sociálních a kulturních právech.“, ale též podmínky uplatňování nároků vyplývajících ze zrušených výroků o trestu propadnutí majetku, propadnutí věci nebo zabrání věci, jakož i způsob náhrady a rozsah těchto nároků (§1 odst. 2) s odkazem na ust. § 23 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., a zákon č. 82/1968 Sb., ve znění zákona č. 70/1970 Sb., založila ust. zákona č. 87/1991 Sb. s účinností ode dne 1.4.1991.

Tento zákon o mimosoudních rehabilitacích v ust. § 16 odst. 3 stanovil, že náhradu za vazbu a výkon trestu odnětí svobody přesahující tři měsíce je v rozsahu a za podmínek stanovených v § 23 zákona č. 119/1990 Sb., ve znění zákona č. 47/1991 Sb., povinen poskytnout příslušný ústřední orgán státní správy republiky.

Ustanovením § 17 odst. 1 a 2 tohoto zákona byla zrušena rozhodnutí o zařazení do tábora nucených prací vyslovená podle zákona č. 247/1948 Sb., o táborech nucené práce (tzv. „civilní“ tábory nucených prací), a zařazení do pracovního útvaru vyslovená podle nařízení Slovenské národní rady č. 7/1948 Sb. SNR, o zřízení pracovních útvarů, ledaže by už předchozí potrestání jasně ukazovala, že šlo o osobu soustavně páchající majetkovou trestnou činnost, a příslušný ústřední orgán státní správy republiky byl zavázán poskytnout peněžní náhradu za dobu strávenou v táboře nucených prací nebo v pracovním útvaru v rozsahu a za podmínek stanovených v § 23 zákona č. 119/1990 Sb., ve znění zákona č. 47/1991 Sb.

Ustanovením § 18 téhož zákona byly zrušeny rozkazy, kterými byli občané označení za politicky nespolehlivé zařazení v letech 1948 až 1954 do vojenských táborů nucených prací po dobu základní vojenské služby a výjimečného vojenského cvičení podle § 39 zákona č. 92/1949 Sb., branný zákon. Za vojenské tábory nucených prací se pro účely tohoto zákona považují silniční prapory ženijního vojska zřízené od 2. 8. 1948 do 1. 9. 1950 a pomocné technické prapory a vojenské báňské oddíly, jejichž příslušníci byli na důlní práce odvedeni od 25. února 1948 do 1. září 1950 a pracovali v dolech nejméně 12 měsíců bez předepsaného pravidelného střídání. Příslušníci vojenských báňských oddílů uvedených ve větě druhé se považují za osoby oprávněné podle § 14 odst. 2, i kdyby nebyli do vojenských báňských oddílů zařazení na základě rozkazů. Podle odstavce druhého téhož ustanovení řeholníkům a kněžím internovaným v centralizovaných kláštorech s režimem obdobným táborům nucených prací přísluší nárok na odškodnění za dobu takové internace v rozsahu stanoveném v § 17 odst. 2 zákona.

Zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu, mezi způsoby perzekuce občanů, resp. užívané mocenské nástroje, mj. zařadil i žalářování

ve věznicích a táborech nucených prací a povolávání občanů k výkonu vojenské služby v pomocných technických praporech a technických praporech na neomezenou dobu. Ustanovením § 8 tohoto zákona byla vláda zmocněna, aby nařízením napravila některé krivdy spáchané na odpůrcích komunistického režimu a na osobách, které byly postiženy jeho perzekucemi, v oblasti sociální, zdravotní a finanční.

Zákonem 261/2001 Sb. byl v ust. § 2 přiznán nárok na odškodnění politickým vězňům, a to nejen s odkazem na rozhodnutí zrušená podle zákon č. 119/1990 Sb., ale i s odkazem na zákon č. 198/1993 Sb.

Zákonem č. 357/2005 Sb. s účinností ode dne 19.9.2005 (jímž byl mj. změněn i zákon č. 87/1991 Sb., avšak až s účinností od 1.1.2006) byl vedle jiných nároků na odškodnění založen ustanovením § 5 nárok na zvláštní příspěvek k důchodu, a to mj. i občanu České republiky, který pobírá starobní důchod nebo invalidní důchod z českého důchodového pojištění a který

1. je účasten rehabilitace podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., nebo u něhož bylo odsuzující soudní rozhodnutí pro trestné činy uvedené v § 2 zákona č. 119/1990 Sb., ve znění zákona č. 47/1991 Sb., zrušeno přede dnem jeho účinnosti, anebo byl účasten rehabilitace podle § 22 písm. c) zákona č. 82/1968 Sb., o soudní rehabilitaci, jestliže neoprávněný výkon vazby nebo trestu odnětí svobody činil celkem alespoň 12 měsíců, nebo

2. byl zařazen v táboře nucených prací nebo v pracovním útvaru, jestliže rozhodnutí o tomto zařazení bylo zrušeno podle § 17 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, anebo ve vojenském táboře nucených prací, jestliže rozkaz o jeho zařazení do tohoto tábora byl zrušen podle § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., ve znění zákona č. 267/1992 Sb. a zákona č. 78/1998 Sb., anebo v centralizačním klášteře s režimem obdobným táborům nucených prací, pokud celková doba pobytu v těchto zařízeních činila alespoň 12 měsíců (dále jen "oprávněný"), má nárok na zvláštní příspěvek k důchodu (dále jen "zvláštní příspěvek").

Ustanovení § 5 odst. 2 věta třetí tohoto zákona stanoví, že „Osobou podle odst. 1 písm. c) se pro tyto účely rozumí i osoba, která byla neoprávněně omezena na osobní svobodě způsobem uvedeným v tomto ustanovení po dobu kratší než 12 měsíců, avšak byl na ní vykonán trest smrti anebo, která v průběhu tohoto neoprávněného zbavení osobní svobody zemřela“.

Vedle průběžně přijímaných zákonných změn v oblasti odškodnění či zmírnění krivd způsobených komunistickým režimem přijímaných Parlamentem ČR realizovala i vláda zmocnění uvedené v ust. § 8 zákona č. 198/1993 Sb., a to mj. např. nařízením vlády č. 622/2004 Sb., nařízením vlády č. 102/2002 Sb., nařízením vlády č. 122/2009 Sb. a také nařízením vlády č. 135/2009 Sb. ze dne 27. dubna 2009, o poskytnutí jednorázového příspěvku ke zmírnění některých krivd způsobených komunistickým režimem, podle něhož se v daném případě žalobce přiznání jednorázového příspěvku domáhal.

Vláda v ust. § 1 odst. 1 tohoto nařízení stanovila, že státní občané České republiky, kterým byl přiznán nárok na odškodnění podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, a dále státní občané České republiky, kterým byl přiznán nárok na odškodnění za nezákonné zbavení osobní svobody v době od 25. února 1948 do 29. prosince 1989 podle jiných právních předpisů¹⁾, mají nárok na poskytnutí jednorázového příspěvku jako náhrady mzdy za dovolenou, na kterou by jim vznikl nárok, pokud by byli v řádném

pracovním poměru (dále jen „příspěvek“). Podle odst. 2 (ve znění do 25.9.2014) nárok na poskytnutí příspěvku mají rovněž státní občané České republiky, kteří byli zařazeni do silničních praporů ženijního vojska, pomocných technických praporů a vojenských báňských oddílů (dále jen „vojenský tábor nucených prací“), uvedení v § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění zákona č. 267/1992 Sb. a zákona č. 78/1998 Sb., pokud jim byl za zařazení ve vojenském táboře nucených prací přiznán zvláštní příspěvek k důchodu nebo nárok na odškodnění podle jiného právního předpisu vydaného k provedení § 8 odst. 1 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, ve znění zákona č. 220/2011 Sb.

Podle § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. zrušují se rozkazy, kterými byli občané označeni za politicky nespolehlivé zařazení v letech 1948 až 1954 do vojenských táborů nucených prací po dobu základní vojenské služby a výjimečného vojenského cvičení podle § 39 zákona č. 92/1949 Sb., branný zákon. Za vojenské tábory nucených prací se pro účely tohoto zákona považují silniční prapory ženijního vojska zřízené od 2. 8. 1948 do 1. 9. 1950 a pomocné technické prapory a vojenské báňské oddíly, jejichž příslušníci byli na důlní práce odvedeni od 25. února 1948 do 1. září 1950 a pracovali v dolech nejméně 12 měsíců bez předepsaného pravidelného střídání. Příslušníci vojenských báňských oddílů uvedených ve větě druhé se považují za osoby oprávněné podle § 14 odst. 2, i kdyby nebyli do vojenských báňských oddílů zařazení na základě rozkazů.

V daném případě nebyl žalobci příspěvek přiznán proto, že Ministerstvo vnitra i ministr vnitra dospěli k závěru, že se žalobci jednorázový příspěvek podle nařízení vlády č. 135/2009 nepřiznává, neboť ačkoli sloužil u PTP, nebyl označen za politicky nespolehlivého, a proto nesplňuje základní podmínku pro uplatnění práva na mimosoudní rehabilitaci podle § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. a současné podmínky pro přiznání jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb.

Žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí uvedl, že byl podle zákona č. 267/1992 Sb. a zákona č. 198/1993 Sb. jako syn živnostníka nasazen do vojenských táborů nucených prací, ve smyslu Čepičkových rozkazů byl umístěn jako politicky nespolehlivý, ve smyslu zákona č. 198/1993 se podle žalobce jednalo o politickou perzekuci. Upozornil na to, že tuto skutečnost potvrdil i Městský soud v Praze dne 30.6.2013, který potvrdil platnost rozkazu ministra obrany ČSFR z 3.12.1992, který uznal nasazení až do konce roku 1954 a podle žalobce to uznává i zákon č. 198/1993 Sb.

Ministr vnitra v odůvodnění svého rozhodnutí pouze odkázal na archivní dokumentaci, ze které vyplývá, „že žadatel vykonával od 1.11.1953 základní vojenskou službu u 63. PTP, dnem 16.1.1954 byl přemístěn k 59. technickému praporu, mimo činnou službu byl propuštěn dnem 22.12.1955. Ze spisové dokumentace pak podle ministra však bylo prokázáno, že žadatel nikde není označen za politicky nespolehlivého, a proto nesplňuje základní podmínku pro uplatnění práva na mimosoudní rehabilitaci podle ust. § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. a současné podmínky pro přiznání jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb.“ K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s rozkazem ministra obrany, ministr vnitra uvedl, že „pokud žadatel argumentuje tím, že službou v PTP se rozumí podle bodu 14 přílohy č. 1 RMO ze dne 13.12.1992, též služba bývalých vojáků PTP nástupních ročníků 1951, 1952 (výjimečně 1953), kteří byli označeni jako politicky nespolehliví a podle rozkazu nastoupili službu k útvarům uvedeným v ustanovení § 18 zákona č. 87/1991 Sb., do propuštění z činné služby, nejdéle pak do 31.12.1994, je nutné konstatovat, že nelze upřednostňovat vnitřní právní předpisy před úpravou definovanou v zákoně, tj. v právní

normě vyšší právní síly. Každopádně rozhodující je ta skutečnost, že poukazované ustanovení, resp. citovaný právní předpis, řešil problematiku odškodňování poškození zdraví, popř. úmrtí občanů zařazených do vojenských táborů nucených prací ve smyslu ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. a z toho vyplývajícího možného období zařazení jednotlivců k těmto útvarům.“ Nicméně k tvrzením žalobce uvedeným v jeho odvolání a to, že byl jako syn živnostníka nasazen do vojenských táborů nucených prací, přičemž zde byl umístěn jako politicky nespolehlivý, a podle žalobce se jednalo o politickou persekuci, k tomuto argumentu se ministr vnitra ve svém rozhodnutí nikterak nevyjádřil.

Oba správní orgány se pak pouze spokojily se strohým sdělením Ministerstva obrany ze dne 11.9.2013, kde bylo uvedeno, že žalobce byl hodnocen jako politicky spolehlivý. Žádné další zjišťování vč. konkrétnějších informací ohledně žalobce nezjišťovaly (např. proč, z jakého důvodu byl zařazen u PTP, jakou funkci vykonával, z čeho vlastně vyplývá jeho hodnocení jako politicky spolehlivého, apod.). Správní orgány k věci ani žalobce nevyslechly, ministr vnitra pak ani nijak nereagoval na tvrzení žalobce, že byl politicky nespolehlivým, a proto byl umístěn jako syn živnostníka u pomocného technického praporu posléze u technického praporu. Soud tedy uzavírá, že dle jeho názoru nebyl v dané věci náležitě zjištěn skutkový stav.

Vzhledem k uvedenému Městský soud v Praze napadené rozhodnutí ministra vnitra zrušil pro vady řízení bez jednání proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Pro úplnost soud konstatuje, že v souladu s § 56 odst. 1 s.ř.s. shledal v posuzované věci závažné důvody pro její přednostní projednání a rozhodnutí, a to s ohledem na vysoký věk žalobce a naléhavou potřebu jeho odškodnění za utrpěné křivdy.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje odměna za zastupování advokátem za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) a dvě paušální náhrady po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění]. Advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s.ř.s. se náhrada nákladů za zastoupení zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %). Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným částka 8 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. ledna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Beranová